

народъ (думата е за аваритѣ) се изтегли, дойде другъ още по-беззаконенъ и свирѣпъ, така нареченитѣ българи (= славѣни), отъ скитскитѣ прѣдѣли... И понеже покориha цѣлата Илirska страна, старата Македония дори до града Солунъ и частъ отъ Тракия, именно около Боруи, казвамъ, и Филипополи, както и планинскитѣ до тѣхъ мѣстности, тѣ се настанаха тамъ като сѣщински жители.“¹⁾

Къмъ старобългарския прѣводъ на Манасиевата хроника сѣ прибавени кратки бѣлѣжки отъ българската история. Въ една отъ тѣхъ се говори за първо заселение на славѣнитѣ²⁾ на югъ отъ Дунава. То станало въ врѣмето на императоръ Анастасия (491—518 г.). Прѣселенцитѣ минали Дунава отъ Влашко при Видинъ и се поселили въ Македония, въ Долната земя Охридска.³⁾ Ето това свидѣтелство по прѣписа въ Московската Синодална библиотека: При Анастасіи цѣри началаша Българе поемати земя сѣла, прѣшедше ъ Бѣдынѣ и прѣжде началаш(е) поемати Долнаѣ земя Охридскаѣ и по томъ сѣла земя вѣсѣла.⁴⁾

Еднаквитѣ племенни и топографски названия въ рускитѣ, българскитѣ и македонски земи подкрѣпватъ сѣщо така мнѣнието за българомакедонско единство и за нѣкогашно съсѣдство съ рускитѣ племена. Познато е, че прѣселенцитѣ носятъ въ новото си отечество имената на своитѣ племена, села, градове, рѣки, планини. Добъръ примѣръ имаме отъ българскитѣ колонисти въ южна Русия.⁵⁾ Еднаквитѣ имена обаче въ двѣ отдалечени една отъ друга славѣнски области не винаги посочватъ връзката между жителитѣ имъ, защото едни отъ наз-

¹⁾ Theophylacti Historia martyrii XV martyrum. Patr. gr. t. CXXVI, col. 189. Срв. повече по-долу, при документитѣ, № 4.

²⁾ Въ текста е казано бѣлгари, както се наричаха тогава българскитѣ славѣни. Но че тука не е дума за Аспаруховскитѣ прабългари, явно е отъ епохата, за която се говори, около 500 г., когато пѣкъ Аспарухъ миналъ Дунава въ 679 г.; впрочемъ за Аспаруха се бѣлѣжи изрично и по-долу въ хрониката, на надлежното мѣсто. Ако ли пѣкъ отнасяме извѣстието за българитѣ, а не за славѣнитѣ, тогава трѣбва да приемемъ, че прабългари се заселили въ Охридско още около 500 г., близу два вѣка прѣди Аспарухъ да мине Дунава.

³⁾ Подъ Долна земя Охридска авторътъ ще е разбиралъ Македония. Така и въ грамотата на Константина Асѣния отъ 1277 г. царьтъ казва за себи си: „като дойдохъ въ Долна земя... въ Скопѣе“ (сѣшѣдшоу цѣк ми въ Долнаѣ зем'ла... на брѣдѣ Бир'пинѣ прѣмо Скопий грѣ. — Г. А. Ильинскій, Грамоты Болгарскихъ царей. Москва 1911, стр. 15, 112).

⁴⁾ Срв. текста въ Мсб. VI, 328; Йор. Ивановъ, Български старини, стр. 145.

⁵⁾ Н. С. Державинъ, Болгарскія колоніи въ Россіи. Томъ I, София 1914; т. II, Петроградъ 1915.